

Lögbirtingablað

Heimilisfang: Ránarbraut 1, 870 Vík. Sími 488 4300. Myndsendir 488 4301.
Netfang: logbirtingabladid@syslumenn.is • Veffang: www.logbirtingablad.is.
ISSN 1670-0236 (vefútgáfa) – ISSN 1670-0228 (prentuð útgáfa)
Árg. kostar kr. 55.000, eintakið kr. 550.

Gefið út samkvæmt lögum nr. 15 10. mars 2005

Nr. 105 104. ár

Föstudaginn 18. nóvember 2011

Útgáfud.: 1. nóvember 2011

Hlutfélagaskrá – nýskráning

Félagið heitir: **SF III slhf.**

Kt.: 611011-1210.

Heimili og varnarþing: **Borgartúni 19, 105 Reykjavík.**

Dagsetning samþykktar er: 17. október 2011.

Stofnendur: LEX ehf., kt. 570297-2289, Borgartúni 26, 105 Reykjavík, L1035 ehf., kt. 420311-1090, Borgartúni 26, 105 Reykjavík.

Stjórn félagsins skipa skv. fundi dags.: 17. október 2011.

Formaður stjórnar: Garðar Guðmundur Gíslason, kt. 191066-5539, Smáraflöt 42, 210 Garðabær. Meðstjórnendur: Benedikt Ólafsson, kt. 120982-4009, Laugarnesvegi 112, 105 Reykjavík, Sigþór Jónsson, kt. 091176-4759, Hrauntungu 27, 200 Kópavogur.

Firmað ritar: Allir stjórnarmenn saman.

Prókúruumboð: .

Skoðunarmaður/endurskoðandi: Margrét Pétursdóttir, kt. 010168-3769, Meistaravöllum 5, 107 Reykjavík, Ernst & Young hf., kt. 520902-2010, Borgartúni 30, 105 Reykjavík.

Hlutfé kr.: 0 ISK

Tilgangur: Tilgangur félagsins er fjárfestingarstarfsemi.

Hömlur á meðferð hlutabréfa: Nei.

Lausnarskylda á hlutabréfum: Nei.

Ríkisskattstjóri, hlutfélagaskrá.

(2011019574)

Útgáfud.: 1. nóvember 2011

Hlutfélagaskrá – nýskráning

Félagið heitir: **Kitty & Co ehf.**

Kt.: 571011-0260.

Heimili og varnarþing: **Hafnarstræti 104, 600 Akureyri.**

Dagsetning samþykktar er: 6. október 2011.

Stofnendur: Þórólfur Valberg Valsson, kt. 020382-3339, Vanabyggð 1, 600 Akureyri, Eva Hrönn Morales, kt. 040680-3579, Vanabyggð 1, 600 Akureyri.

Stjórn félagsins skipa skv. fundi dags.: 6. október 2011.

Formaður stjórnar: Þórólfur Valberg Valsson. Meðstjórnandi: Eva Hrönn Morales.

Firmað ritar: Meirihluti stjórnar.

Framkvæmdastjórn: Eva Hrönn Morales.

Prókúruumboð: Þórólfur Valberg Valsson, Eva Hrönn Morales.

Skoðunarmaður/endurskoðandi: Aðalsteina L Aðalsteinsdóttir, kt. 110367-4659, Tjarnarlundi 6c, 600 Akureyri, Aðalsteinn Guðmundsson, kt. 080978-4649, Sunnuhlíð 9, 603 Akureyri.

Hlutfé kr.: 500.000 ISK

Tilgangur: Tilgangur félagsins er smásala og heildsala, rekstur fasteigna og lánastarfsemi.

Hömlur á meðferð hlutabréfa: Já.

Lausnarskylda á hlutabréfum: Nei.

Ríkisskattstjóri, hlutfélagaskrá.

(2011019573)

Útgáfud.: 1. nóvember 2011

Hlutfélagaskrá – nýskráning

Félagið heitir: **Friðgeir Eyjólfsson ehf.**

Kt.: 611011-0590.

Heimili og varnarþing: **Tómasarhaga 28, 107 Reykjavík.**

Dagsetning samþykktar er: 11. október 2011.

Stofnendur: Hörður Atli Andrésson, kt. 240158-2489, Tómasarhaga 28, 107 Reykjavík.

Stjórn félagsins skipa skv. fundi dags.: 11. október 2011.

Stjórnarmaður: Hörður Atli Andrésson. Varastjórn: Elín Árdís Andréasdóttir, kt. 090571-3389, Hraunbæ 98, 110 Reykjavík.

Firmað ritar: Stjórnarmaður.

Framkvæmdastjórn: Hörður Atli Andrésson.

Prókúruumboð: Hörður Atli Andrésson.

Skoðunarmaður/endurskoðandi: Elín Árdís Andréasdóttir, Jón Helgi Óskarsson, kt. 170262-4689, Bjallavaði 11, 110 Reykjavík.

Hlutfé kr.: 500.000 ISK

Tilgangur: Tilgangur félagsins er útgerð trillubáts með öllu sem því tilheyrir, hljómplötuútgáfa og sala, sem og rekstur fasteigna, lánastarfsemi og skyldur rekstur.

Hömlur á meðferð hlutabréfa: Já.

Lausnarskylda á hlutabréfum: Nei.

Ríkisskattstjóri, hlutfélagaskrá.

(2011019572)

Útgáfud.: 1. nóvember 2011

Auglýsing frá umboðsmanni skuldara - samþykktur samningur*Tilkynning um samþykktan samning um greiðsluaðlögun skv. lögum nr. 101/2010.*

Umboðsmaður skuldara tilkynnir að þann 31. október 2011 komst á samningur um greiðsluaðlögun einstaklinga skv. lögum nr. 101/2010 og telst þá tímabundinni frestun greiðslna skv. lögum nr. 101/2010 lokið hjá eftirtöldum einstaklingum.

Kt.	Nafn
290980-5699	Ívar Guðjóns Jónasson
300182-4889	Elva Björk Óskarsdóttir
141271-3699	Bjarghildur Sólveig Káradóttir
160450-4019	Þóra Bjarney Guðmundsdóttir
190376-3899	Ólöf Huld Matthíasdóttir
140874-3539	Árni Kristjánsson

Umboðsmaður skuldara.

(2011019610)

Útgáfud.: 1. nóvember 2011

Auglýsing frá umboðsmanni skuldara - afturköllun umsóknar*Tilkynning um afturköllun umsóknar um greiðsluaðlögun einstaklinga skv. lögum nr. 101/2010.*

Þann 31. október 2011 hefur umboðsmaður skuldara móttekið yfirlýsingu um afturköllun umsóknar um greiðsluaðlögun einstaklinga skv. lögum nr. 101/2010 og telst þá tímabundinni frestun greiðslna skv. lögum nr. 128/2010 um breytingu á lögum nr. 101/2010 lokið hjá eftirtöldum einstaklingum.

Kt.	Nafn
180277-4129	Andrea Ævarsdóttir
091074-3709	Sigríður Ragna Birgisdóttir

Umboðsmaður skuldara.

(2011019609)

Útgáfud.: 31. október 2011

Innköllum

Með úrskurði héraðsdóms Reykjavíkur uppkveðnum 10. október 2011 var eftirtalið bú tekið til gjaldþrotaskipta. Sama dag var undirritaður skipaður skiptastjóri í búinu. Frestdagur við gjaldþrotaskiptin er tilgreindur við nafn viðkomandi bús.

Nafn bús:	Frestdagur:	Skiptafundur:
Borgarleiga ehf., kt. 521103-3020, Espigerði 10, Reykjavík 2011018582)	16. maí 2011	mánudaginn 9. janúar 2012, kl. 10.00

Hér með er skorað á alla þá, sem telja til skulda eða annarra réttinda á hendur búinu eða eigna í umráðum þess, að lýsa kröfum sínum fyrir undirrituðum skiptastjóra í búinu innan tveggja mánaða frá fyrri birtingu innköllunar þessarar.

Kröfulýsingar skulu sendar skiptastjóra að Suðurlandsbraut 8, Reykjavík.

Skiptafundur til að fjalla um skrá um lýstar kröfur og ráðstöfun á eignum og réttindum búsins verður haldinn á skrifstofu skiptastjóra að Suðurlandsbraut 8, 3. hæð, Reykjavík, á ofangreindum tíma.

Komi ekkert fram um eignir í búinu mun skiptum lokið á þeim skiptafundi með vísan til 155. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Skrá um lýstar kröfur mun liggja frammi á skrifstofu skiptastjóra síðustu viku fyrir skiptafundinn.

Reykjavík, 12. október 2011.

Sigurður I. Halldórsson hdl.

(2011018581B)

Útgáfud.: 1. nóvember 2011

Innkallanir

Með úrskurðum héraðsdóms Reykjavíkur uppkveðnum 19. október 2011 voru eftirtalin bú tekin til gjaldþrotaskipta. Sama dag var undirritaður skipaður skiptastjóri í búunum. Frestdagur við gjaldþrotaskiptin er tilgreindur við nafn viðkomandi bús.

Nafn bús:	Frestdagur:	Skiptafundur:
3P ehf., kt. 660107-1770, Vesturbrún 16, Reykjavík 2011019600)	21. júlí 2011	Þriðjudaginn 24. janúar 2012, kl. 14.00
Eiríksson ehf., kt. 680408-0330, Skútuvogi 11, Reykjavík 2011019601)	21. júlí 2011	Þriðjudaginn 24. janúar 2012, kl. 14.30
ES 1 ehf., kt. 670208-1410, Funafold 58, Reykjavík 2011019602)	21. júlí 2011	Þriðjudaginn 24. janúar 2012, kl. 15.00
ES 2 ehf., kt. 670208-1330, Funafold 58, Reykjavík 2011019603)	21. júlí 2011	Þriðjudaginn 24. janúar 2012, kl. 15.30
ES 3 ehf., kt. 670208-1170, Funafold 58, Reykjavík 2011019604)	21. júlí 2011	Þriðjudaginn 24. janúar 2012, kl. 16.00

Hér með er skorað á alla þá, sem telja til skulda eða annarra réttinda á hendur búunum eða eigna í umráðum þeirra, að lýsa kröfum sínum fyrir undirrituðum skiptastjóra í búunum innan tveggja mánaða frá fyrri birtingu innkallana þessara. Kröfulýsingar skulu sendar skiptastjóra að Austurströnd 3, 2. hæð, 170 Seltjarnanesi.

Skiptafundur til að fjalla um skrár um lýstar kröfur og ráðstöfun á eignum og réttindum búanna verða haldnir á skrifstofu skiptastjóra að Austurströnd 3, 2. hæð, Seltjarnarnesi, á ofangreindum tímum.

Komi ekkert fram um eignir í búunum mun skiptum lokið á

þeim skiptafundum með vísan til 155. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Skrár um lýstar kröfur munu liggja frammi á skrifstofu skiptastjóra síðustu viku fyrir skiptafundina.

Seltjarnarnesi, 24. október 2011.

Sigurður Gizurarson hrl.

(2011019599A)

Útgáfud.: 1. nóvember 2011

Innköllun - vegna nauðasamnings

Með úrskurði héraðsdóms Reykjavíkur, uppkveðnum þann 27. október 2011, var Léttkaupum ehf., kt. 470898-2409, Lynghálsi 4, Reykjavík, veitt heimild til að leita nauðasamnings.

Hér með er skorað á alla þá, sem telja sig eiga samningskröfur samkvæmt 1. mgr. 29. gr. laga nr. 21/1991 á hendur félaginu, að lýsa þeim fyrir undirrituðum umsjónarmanni með nauðasamningsumleitunum innan fjögurra vikna frá fyrri birtingu þessarar innköllunar. Kröfulýsingar skulu sendar undirrituðum að Aðalstræti 6, Reykjavík.

Fundur til þess að greiða atkvæði um frumvarpið verður haldinn með þeim lánardrottnum, sem eiga atkvæðisrétt um samningsfrumvarp skuldarans, fimmtudaginn 22. desember 2011, kl. 14.00 á skrifstofu Forum lögmanna ehf. að Aðalstræti 6, Reykjavík.

Reykjavík, 28. október 2011.

Þorsteinn Einarsson hrl.

(2011019611A)

Útgáfud.: 1. nóvember 2011

Skiptalok

Með úrskurði héraðsdóms Reykjavíkur uppkveðnum 12. júlí 2011 var neðangreint bú tekið til gjaldþrotaskipta. Sama dag var undirritaður lögmaður skipaður skiptastjóri í þrotabúinu.

Engar eignir fundust í búinu og var skiptum í því lokið 27. október 2011 samkvæmt 155. gr. laga nr. 21/1991 án þess að greiðsla fengist upp í lýstar kröfur, auk áfallinna vaxta og kostnaðar eftir úrskurðardag gjaldþrotaskipta.

Nafn bús: **Lýstar kröfur:**

Karnak ehf., kr. 4.701.958
kt. 611207-3950,
Hraunbergi 17, Reykjavík

Reykjavík, 27. október 2011.

F.h. Magnúsar Guðlaugssonar hrl.,
Elínborg Jónsdóttir lögfr.

(2011019608)

Útgáfud.: 1. nóvember 2011

Skiptalok

Með úrskurði héraðsdóms Reykjavíkur uppkveðnum 12. júlí 2011 var neðangreint bú tekið til gjaldþrotaskipta. Sama dag var undirritaður lögmaður skipaður skiptastjóri í þrotabúinu.

Engar eignir fundust í búinu og var skiptum í því lokið 14. október 2011 samkvæmt 155. gr. laga nr. 21/1991 án þess að

greiðsla fengist upp í lýstar kröfur, auk áfallinna vaxta og kostnaðar eftir úrskurðardag gjaldþrotaskipta.

Nafn bús: **Lýstar kröfur:**

Helgi Ólafsson, kr. 31.061.358
kt. 050267-4589,
Bárugötu 4, Reykjavík

Seltjarnarnesi, 27. október 2011.

Sigurður Gizurarson hrl.

(2011019605)

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.

Slitastjórn Landsbanka Íslands hf.

Austurstræti 16, Reykjavík

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á hendur Unicredit Bank AG (áður Bayerische Hypo- und Vereinsbank), Kardonal-Faulhaber-Str. 1, 80333 Munich, Þýskalandi.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslum Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnlánum að fjárhæð kr. 5.802.618.056, kr. 5.902.663.194 og kr. 5.902.663.194 til stefnda þann 9. október 2008 og kr. 5.902.622.222 til stefnda þann 13. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 5.810.566.666 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 af kr. 7.944.444 frá 9. október 2008 til 13. október 2008 en af kr. 5.810.566.666 frá þeim degi til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4. gr. nr. 38/2001 af kr. 7.944.444 frá 9. október 2008 til 13. október 2008 en af kr. 5.810.566.666 frá þeim degi til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmúla 7, Reykjavík að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdís Hallmarsdóttir. Fyrirsvarsmáður stefnda er Theodor Weimer, Kardonal-Faulhaber-Str. 1, 80333 Munich, Þýskalandi, stjórnarformaður stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjárekppa á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar kreppu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og

íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjárkreppu þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutfé bankans. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjárþörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjáröflun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímapunkti lá því fyrir að Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárgrunns bankans.

Síðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Icesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjárþörf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir af Icesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjaldeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánudaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16:00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirvofandi hrún bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipuð skilanefnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tilteknar eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á

eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálafyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálafyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember 2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fólust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálafyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnvaldsákvæðana eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipuð slitastjórn þann 29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

Fjöldmörg fjármálafyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrætt og hefur ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 6. október 2008 gerðu Landsbanki Íslands hf. og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Stefndi lagði inn kr. 5.800.000.000 hjá Landsbanka Íslands hf. þann 6. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 16,25 ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 7. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 2.618.056. Rétt er að taka fram að um framlengingu á fyrria peningamarkaðsinnláni var að ræða.

Þann 7. október 2008 var peningamarkaðsinnlánið framlengt með samningi á milli Landsbanka Íslands hf. og stefnda. Samkvæmt samningnum skyldi stefnda leggja kr. 5.900.000.000 inn hjá Landsbanka Íslands hf. þann 7. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 16,25% vexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 8. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 2.663.194.

Þann 8. október 2008 var peningamarkaðsinnlánið framlengt aftur með samningi á milli Landsbanka Íslands hf. og stefnda. Samkvæmt samningnum skyldi stefnda leggja kr. 5.900.000.000 inn hjá Landsbanka Íslands hf. þann 8. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 16,25% vexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 9. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 2.663.194.

Þann 9. október 2008 var peningamarkaðslánið framlengt aftur með samningi á milli Landsbanka Íslands hf. og stefnda. Samkvæmt samningnum skyldi stefnda leggja kr. 5.900.000.000 inn á reikning Landsbanka Íslands hf. þann 9. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 16% vexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 10. október 2008 og umsamdir vextir því samtals kr. 2.622.222. Síðastgreinda peningamarkaðsinnlánið ásamt vöxtum samtals að fjárhæð kr. 5.902.622.222 var greidd til stefnda þann 13. október 2008.

Vaxtagreiðslur af fyrri þremur peningamarkaðsinnlánum samtals að fjárhæð kr. 7.944.444. voru greiddar til stefnda þann 9. október 2008.

Stefnufjárhæð málsins að fjárhæð kr. 5.810.566.666 samanstendur af vaxtagreiðslunum þremur sem greiddar

voru þann 9. október 2008 og endurgreiðslu peningamarkaðsinnlánsins sem fram fór þann 13. október 2008 að frádregnum kr. 100.000.000 sem nemur hækkun á peningamarkaðsinnláninu samkvæmt samningi þann 7. október 2008 eða eftir að bankinn var yfirtekinn.

Þegar umræddar greiðslur voru inntar af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldþrotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslurnar fóru fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Þar sem stefnda hefur ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálafyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjóm skiptastjóra við gjaldþrotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálafyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldþrotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í samræmi við fyrirmæli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeim greiðslum sem Landsbanki Íslands hf. innti af hendi til stefnda þann 9. og 13. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunarkröfu stefnanda.

Riftun stefnanda á greiðslum tilgreindra skulda samkvæmt samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Stefnandi byggir á því að uppfyllt séu skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir frestdag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðslur peningamarkaðsinnlánanna voru inntar af hendi er á því byggt að greiðslurnar hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslurnar voru inntar af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til fjármálafyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfur og kröfur annarra fjármálafyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána.

Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldirnar hafi verið greiddar fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánin á umræddum dögum.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans. Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðslur gætu skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilanefndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánin. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilanefndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr. kr. 5.810.566.666 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafs dags dráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti ofl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafan um dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskorun um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánunum hafi verið í Reykjavík skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikalýsingu var greiðslan innt af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá var endurgreiðslan liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda. Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatilvísanir: Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4., 3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefnda.

Sönnunargögn: Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
2. Swift staðfestingar Landsbanka Íslands hf. dags. 6. og 9. október 2008.
3. Swift staðfesting stefnda dags. 6. og 9. október 2008.
4. Skjámynd úr tölvukerfi NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda.
5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.
6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda. dags. 15. ágúst 2011.

Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi málatilbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Theodor Weimer, Kardonal-Faulhaber-Str. 1, 80333 Munich, Þýskalandi, fyrir hönd stefnda til þess að mæta á dómþingi héraðsdóms Reykjavíkur sem háð verður fimmtudaginn 1. desember 2011, kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útivistardómur gangi í málinu.

Stefnufrestur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.

Kristinn Bjarnason hrl.

(2011019513)

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.

Slitastjórn Landsbanka Íslands hf., Austurstræti 16, Reykjavík

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á hendur Nordea Bank Finland plc, FI-00020 Nordea, Finnlandi.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslu Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnláni að fjárhæð kr. 1.061.471.556 til stefnda þann 9. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 1.061.471.556 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirsvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmúla 7, Reykjavík að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirsvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdis Hallmarsdóttir. Fyrirsvarsmaður stefnda er Kaperi Ari Antero, FI-00020 Nordea, Finnlandi, framkvæmdarstjóri stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjárbreppa á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar kreppu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjárbreppu þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutafé bankans. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjárþörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjáröflun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímamarki lá því fyrir að Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárgrunns bankans.

Síðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Ícesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjárþörf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir af Ícesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjaldeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánudaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16:00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirvofandi hrun bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipuð skilanefnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tilteknar eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálafyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálafyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember 2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fólust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálafyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnvaldsákvæðana eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipuð slitastjórn þann 29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

Fjöldmörg fjármálafyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrætt og hefur

ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 3. október 2008 gerðu stefnandi og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Stefnandi lagði inn kr. 1.061.000.000 hjá stefnanda þann 3. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 16 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 7. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 471.556. Rétt er að taka fram að um framlengingu á hluta af fyrra peningamarkaðsinnláni var að ræða.

Við skoðun slitastjórnar á ráðstöfunum sem gerðar voru í bankanum fyrir frestdag hefur komið í ljós að þann 9. október 2008 var innt af hendi greiðsla til stefnda vegna ofangreindrar kröfu skv. peningamarkaðsinnláni ásamt vöxtum að fjárhæð kr. 1.061.471.556. Samkvæmt gögnum var fjárhæðin lögð inn á bankareikning stefnda hjá NBI hf. nr. 0100-27-090111.

Þegar umrædd greiðsla var innt af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldþrotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslan fór fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna framangreindrar ráðstöfunar. Í riftunaryfirlýsingunni lýsti slitastjórnin yfir riftun á framangreindri greiðslu og gerði kröfu um að stefnda myndi greiða stefnanda stefnufjárhæð málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Þar sem stefndu hafa ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálafyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjórn skiptastjóra við gjaldþrotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálafyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldþrotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í samræmi við fyrirmæli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeirri greiðslu sem Landsbanki Íslands hf. innti af hendi til stefnda þann 9. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunaryfirlýsingu og fjárkröfu sem send var til stefnda með bréfi dags. 15. ágúst 2011.

Riftun stefnanda á greiðslu tilgreindrar skuldar samkvæmt samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Stefnandi byggir á því að uppfyllt séu skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu

skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir frestdag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðsla peningamarkaðsinnlánsins var innt af hendi er á því byggt að greiðslan hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslan var innt af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til fjármálafyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfu og kröfur annarra fjármálafyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána. Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldin hafi verið greidd fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánið á þessu degi.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans. Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðsla gæti skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilanefndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánið. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilanefndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr. 1.061.471.556 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafs dags dráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti ofl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafan um

dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskorun um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánum hafi verið í Reykjavík skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikalýsingu var greiðslan innt af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá var endurgreiðslan liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda.

Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatilvísanir: Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4., 3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefnda.

Sönnunargögn: Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
 2. Swift staðfesting Landsbanka Íslands hf. dags. 3. október 2008.
 3. Swift staðfesting stefnda dags. 3. október 2008.
 4. Yfirlit yfir reikning stefnda hjá NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda.
 5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.
 6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda. dags. 15. ágúst 2011.
- Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi málatilbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Kaperi Ari Antero, FI-00020 Nordea, Finnlandi fyrir hönd stefnda til þess að mæta á dómþingi héraðsdóms Reykjavíkur sem háð

verður fimmtudaginn 1. desember 2011, kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útivistardómur gangi í málinu. Stefnuþingur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.

Kristinn Bjarnason hrl.

(2011019512)

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.

Slitastjórn Landsbanka Íslands hf.,

Austurstræti 16, Reykjavík

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á hendur Goldman Sachs International, 133 Fleet Street, London EC4A 2BB, Bretlandi.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslu Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnláni að fjárhæð kr. 174.076.125 til stefnda þann 9. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 174.076.125 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmula 7, Reykjavík að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdís Hallmarsdóttir. Fyrirvarsmaður stefnda er Peter Denis Sutherland, 1st James's Square, London SW1Y4PD, Englandi, stjórnarformaður stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjarkreppa á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar kreppu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjarkreppu þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með

sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutafé bankans. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjarpörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjárfloflun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímapunkti lá því fyrir að Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárgrunns bankans.

Síðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Icesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjarpörf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir af Icesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjaldeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánudaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16:00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirvofandi hrun bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipuð skilaneftnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tilteknar eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálafyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálafyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember

2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fölust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálafyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnmálsákvæðna eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipuð slitastjórn þann 29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

Fjölmeðgjafi fjármálafyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrætt og hefur ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 6. október 2008 gerðu stefnandi og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Stefndi lagði inn kr. 174.000.000 hjá stefnanda þann 6. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 15,75 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 7. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 76.125. Rétt er að taka fram að um framlengingu á hluta af fyrra peningamarkaðsinnláni var að ræða.

Við skoðun slitastjórnar á ráðstöfunum sem gerðar voru í bankanum fyrir frestdag hefur komið í ljós að þann 9. október 2008 var innt af hendi greiðsla til stefnda vegna ofangreindrar kröfu skv. peningamarkaðsinnláni ásamt vöxtum að fjárhæð kr. 174.076.125. Samkvæmt gögnum var fjárhæðin lögð inn á bankareikning stefnda hjá NBI hf. nr. 0100-27-091266.

Þegar umrædd greiðsla var innt af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldþrotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslan fór fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna framangreindrar ráðstöfunar. Í riftunaryfirlýsingunni lýsti slitastjórnin yfir riftun á framangreindri greiðslu og gerði kröfu um að stefnda myndi greiða stefnanda stefnufjárhæð málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Þar sem stefndu hafa ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálafyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjórn skiptastjóra við gjaldþrotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálafyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldþrotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í

samræmi við fyrirmæli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeirri greiðslu sem Landsbanki Íslands hf. innt af hendi til stefnda þann 9. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunaryfirlýsingu og fjárkröfu sem send var til stefnda með bréfi dags. 15. ágúst 2011.

Riftun stefnanda á greiðslu tilgreindrar skuldar samkvæmt samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Stefndi byggir á því að uppfyllt séu skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir frestdag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðsla peningamarkaðsinnlánsins var innt af hendi er á því byggt að greiðslan hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslan var innt af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til fjármálafyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfu og kröfur annarra fjármálafyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána. Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldin hafi verið greidd fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánið á þessu degi.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans.

Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðsla gæti skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilanefndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað

og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánið. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilanefndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr. 174.076.125 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafsdags dráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti ofl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafan um dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskorun um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánum hafi verið í Reykjavík skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikalýsingu var greiðslan innt af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá var endurgreiðslan liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda. Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatilvísanir: Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4. ,3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefnda.

Sönnunargögn: Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
2. Swift staðfesting Landsbanka Íslands hf. dags. 6. október 2008.
3. Swift staðfesting stefnda dags. 6. október 2008.
4. Yfirlit yfir reikning stefnda hjá NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda.
5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu

efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.

6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda. dags. 15. ágúst 2011.

Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi málatilbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Peter Denis Sutherland, 1st James's Square, London SW1Y4PD, Englandi fyrir hönd stefnda til þess að mæta á dómþingi Héraðsdóms Reykjavíkur sem háð verður fimmtudaginn 1. Desember 2011 kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útivistardómur gangi í málinu.

Stefnufrestur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.

Kristinn Bjarnason hrl.

(2011019511)

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.

Slitastjórn Landsbanka Íslands hf., Austurstræti 16, Reykjavík

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á hendur DNB Nor Bank ASA, Stranden 21, Aker Brygge, N-0021 Osló, Noregi.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslu Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnláni að fjárhæð kr. 193.084.438 til stefnda þann 9. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 193.084.438 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmúla 7, Reykjavík að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni

sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdís Hallmarsdóttir. Fyrirsvarsmaður stefnda er Anne Carine Tanum, Tukken Vestre, Tukkensætra, 1950 ROMSKOG, stjórnarformaður stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjarkreppa á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar kreppu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjarkreppu þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutfé bankans. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjárþörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjáröflun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímamarki lá því fyrir að Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárgrunns bankans.

Síðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Icesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjárþörf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir af Icesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjaldeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánudaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16:00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirvofandi hrun bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum

bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipað skilanefnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tilteknar eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálafyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálafyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember 2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fólust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálafyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnvaldsákvæðana eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipað slitastjórn þann 29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

Fjöldmörg fjármálafyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrætt og hefur ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 6. október 2008 gerðu stefnandi og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Stefndi lagði inn kr. 193.000.000. hjá stefnanda þann 6. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 15,75 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 7. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 84.438. Rétt er að taka fram að um framlengingu á hluta af fyrra peningamarkaðsinnláni var að ræða.

Við skoðun slitastjórnar á ráðstöfunum sem gerðar voru í bankanum fyrir frestdag hefur komið í ljós að þann 9. október 2008 var innt af hendi greiðsla til stefnda vegna ofangreindrar kröfu skv. peningamarkaðsinnláni ásamt vöxtum að fjárhæð kr. 193.084.438. Samkvæmt gögnum var fjárhæðin lögð inn á bankareikning stefnda hjá NBI hf. nr. 0100-27-090357.

Þegar umrædd greiðsla var innt af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldþrotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslan fór fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna framangreindrar ráðstöfunar. Í riftunaryfirlýsingunni lýsti slitastjórnin yfir riftun á framangreindri greiðslu og gerði kröfu um að stefnda myndi greiða stefnanda stefnufjárhæð málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Þar sem stefndu hafa ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálafyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjórn skiptastjóra við gjaldþrotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálafyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldþrotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í samræmi við fyrirmæli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeirri greiðslu sem Landsbanki Íslands hf. innti af hendi til stefnda þann 9. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunaryfirlýsingu og fjárkröfu sem send var til stefnda með bréfi dags. 15. ágúst 2011.

Riftun stefnanda á greiðslu tilgreindrar skuldar samkvæmt samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Stefnandi byggir á því að uppfyllt séu skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir frestdag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðsla peningamarkaðsinnlánsins var innt af hendi er á því byggt að greiðslan hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslan var innt af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til fjármálafyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfu og kröfur annarra fjármálafyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána. Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldin hafi verið greidd fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánið á þessu degi.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans. Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar

kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðsla gæti skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilanefndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánið. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilanefndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr. 193.084.438 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafs dags dráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti o.fl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafan um dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskorun um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánum hafi verið í Reykjavík skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikalýsingu var greiðslan innt af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá var endurgreiðslan liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda. Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatilvísanir: Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4. ,3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefndu.

Sönnunargögn: Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
 2. Swift staðfesting Landsbanka Íslands hf. dags. 6. október 2008.
 3. Swift staðfesting stefnda dags. 6. október 2008.
 4. Skjámynd úr tölvukerfi NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda.
 5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.
 6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda. dags. 15. ágúst 2011.
- Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi máltilbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Anne Carine Tanum, Tukken Vestre, Tukkensætra, 1950 ROMSKOG, Noregi fyrir hönd stefnda til þess að mæta á dómþingi Héraðsdóms Reykjavíkur sem háð verður fimmtudaginn 1. desember 2011 kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útivistardómur gangi í málinu.

Stefnufrestur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.
Kristinn Bjarnason hrl.

(2011019510)

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.

Slitastjórn Landsbanka Íslands hf., Austurstræti 16, Reykjavík

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á hendur Unicredit Bank AG, Kardonal-Faulhaber-Str. 1., 80333 Munich, Þýskalandi.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslu Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnláni að fjárhæð kr. 2.751.241.319 til stefnda þann 9. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 2.751.241.319 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirsvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmúla 7, Reykjavík að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirsvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdis Hallmarsdóttir. Fyrirsvarsmaður stefnda er Theodor Weimer, Kardonal-Faulhaber-Str. 1., 80333 Munich, Þýskalandi, stjórnarformaður stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjarkreppa á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar kreppu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjarkreppu þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutafé bankans. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjarpörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjárfloflun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímapunkti lá því fyrir að Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárgrunns bankans.

Síðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Icesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjarpörf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir

af Icesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjalddeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánuðaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16:00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirvofandi hrun bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipuð skilanefnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tiltekna eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálfyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálfyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember 2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fölust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálfyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnvaldsákvæðanna eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipuð slitastjórn þann 29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálfyrirtæki.

Fjöldmörg fjármálfyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrætt og hefur ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 6. október 2008 gerðu stefnandi og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Stefndi lagði inn kr. 2.750.000.000. hjá stefnanda þann 6. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 16,25 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 7. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 1.241.319. Rétt er að taka fram að um framlengingu á fyrri peningamarkaðsinnláni var að ræða.

Við skoðun slitastjórnar á ráðstöfunum sem gerðar voru í bankanum fyrir frestdag hefur komið í ljós að þann 9. október 2008 var innt af hendi greiðsla til stefnda vegna ofangreindrar kröfu skv. peningamarkaðsinnláni ásamt vöxtum að fjárhæð kr. 2.751.241.319. Samkvæmt gögnum var fjárhæðin lögð inn á bankareikning stefnda hjá NBI hf. nr. 0100-27-090013.

Þegar umrædd greiðsla var innt af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldþrotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslan fór fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna framangreindrar ráðstöfunar. Í riftunaryfirlýsingunni lýsti slitastjórnin yfir riftun á framangreindri greiðslu og gerði kröfu um að stefnda myndi greiða stefnanda stefnuþjárhæð málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Þar sem stefndu hafa ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálfyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjórn skiptastjóra við gjaldþrotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálfyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldþrotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í samræmi við fyrirmæli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeirri greiðslu sem Landsbanki Íslands hf. innti af hendi til stefnda þann 9. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunaryfirlýsingu og fjárkröfu sem send var til stefnda með bréfi dags. 15. ágúst 2011.

Riftun stefnanda á greiðslu tilgreindrar skuldar samkvæmt samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Stefnandi byggir á því að uppfyllt sé skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir frestdag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðsla peningamarkaðsinnlánsins var innt af hendi er á því byggt að greiðslan hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslan var innt af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til fjármálfyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfu og kröfur annarra fjármálfyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána. Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka

Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldin hafi verið greidd fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánið á þessu degi.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans. Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðsla gæti skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilanefndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánið. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilanefndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr. 2.751.241.319 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafsdags dráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti ofl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafan um dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskorun um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Rétt er að taka fram að Unicredit Caib AG var aðili að umræddum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. en krafa stefnanda er sett fram gegn stefnda þar sem Unicredit Caib AG sameinaðist stefnda þann 1. júlí 2010.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánum hafi verið í Reykjavík skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikalýsingu var greiðslan innt af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að

samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá var endurgreiðslan liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda.

Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatilvísanir: Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4. ,3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir Héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefnda.

Sönnunargögn: Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
 2. Swift staðfesting Landsbanka Íslands hf. dags. 6. október 2008.
 3. Swift staðfesting stefnda dags. 6. október 2008.
 4. Yfirlit yfir reikning stefnda hjá NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda.
 5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.
 6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda. dags. 15. ágúst 2011.
- Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi málatalbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Theodor Weimer, Kardonal-Faulhaber-Str. 1., 80333 Munich, Þýskalandi fyrir hönd stefnda til þess að mæta á dómþingi Héraðsdóms Reykjavíkur sem háð verður fimmtudaginn 1. desember 2011 kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útivistardómur gangi í málinu.

Stefnufrestur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.

Kristinn Bjarnason hrl.

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.**Slitastjórn Landsbanka Íslands hf.,
Austurstræti 16, Reykjavík**

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á hendur Nordea Bank Norge ASA, Postboks 1166 Sentrum, 0107 Oslo, Noregi.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslu Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnláni að fjárhæð kr. 310.994.583 til stefnda þann 13. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 310.994.583 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 frá 13. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4. gr. nr. 38/2001 frá 13. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmúla 7, Reykjavík að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdís Hallmarsdóttir. Fyrirsvarsmaður stefnda er Gunnar Wærsted, Bamseveien 10, 0774 Oslo, Noregi, framkvæmdarstjóri stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjárrækja á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar krepptu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjárrækju þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutafé bankans. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjárbörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjárröflun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímapunkti lá því fyrir að

Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárrunns bankans.

Síðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Icesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjárbörf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir af Icesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjaldeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánudaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16:00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirvofandi hrun bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipuð skilanefnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tilteknar eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálafyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálafyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember 2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fólust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálafyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnvaldsákvæðana eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipuð slitastjórn þann 29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

Fjölmörg fjármálafyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur

að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrætt og hefur ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 3. október 2008 gerðu stefnandi og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Stefnandi lagði inn kr. 310.000.000 hjá stefnanda þann 3. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 16,5 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 10. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 994.583. Rétt er að taka fram að um framlengingu á fyrra peningamarkaðsinnláni var að ræða.

Við skoðun slitastjórnar á ráðstöfunum sem gerðar voru í bankanum fyrir fresttag hefur komið í ljós að þann 13. október 2008 var innt af hendi greiðsla til stefnda vegna ofangreindrar kröfu skv. peningamarkaðsinnláni ásamt vöxtum að fjárhæð kr. 310.994.583. Samkvæmt gögnum var fjárhæðin lögð inn á bankareikning stefnda hjá NBI hf. nr. 0100-27-090098.

Þegar umrædd greiðsla var innt af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldþrotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslan fór fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna framangreindrar ráðstöfunar. Í riftunaryfirlýsingunni lýsti slitastjórnin yfir riftun á framangreindri greiðslu og gerði kröfu um að stefnda myndi greiða stefnanda stefnufjárhæð málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Þar sem stefnda hafa ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálafyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjórn skiptastjóra við gjaldþrotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálafyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldþrotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í samræmi við fyrirmæli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeirri greiðslu sem Landsbanki Íslands hf. innt af hendi til stefnda þann 13. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunaryfirlýsingu og fjárkröfu sem send var til stefnda með bréfi dags. 15. ágúst 2011.

Riftun stefnanda á greiðslu tilgreindrar skuldar samkvæmt samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Stefnandi byggir á því að uppfyllt séu skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir fresttag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðsla peningamarkaðsinnlánsins var innt af hendi er á því byggt að greiðslan hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslan var innt af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til fjármálafyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfu og kröfur annarra fjármálafyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána. Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldin hafi verið greidd fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánið á þessu degi.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans. Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðsla gæti skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilanefndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánið. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilanefndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr. 310.994.583 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafsdráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti

ofl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafan um dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskorun um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánum hafi verið í Reykjavík skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikaýsingu var greiðslan innt af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá var endurgreiðslan liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda. Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatilvísanir: Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4. ,3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefnda.

Sönnunargögn: Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
 2. Swift staðfesting Landsbanka Íslands hf. dags. 3. október 2008.
 3. Swift staðfesting stefnda dags. 3. október 2008.
 4. Yfirlit á reikningi stefnda hjá NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda.
 5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.
 6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda. dags. 15. ágúst 2011.
- Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi málatalilbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Gunnar Wærsted, Bamseveien 10, 0774 Oslo, Noregi fyrir hönd

stefnda til þess að mæta á dómþingi Héraðsdóms Reykjavíkur sem háð verður fimmtudaginn 1. desember 2011, kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útivistardómur gangi í málinu. Stefnufrestur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.
Kristinn Bjarnason hrl.

(2011019508)

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.

**Slitastjórn Landsbanka Íslands hf.,
Austurstræti 16, Reykjavík,**

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir Héraðsdómi Reykjavíkur á hendur Unicredit SPA (áður Unicredito Italiano S.P.A.), Piazza Cordusio, 20123 Milan, Ítalíu.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslu Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnláni að fjárhæð kr. 12.921.100 til stefnda þann 9. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 12.921.100 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirsvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmúla 7, Reykjavík, að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirsvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdis Hallmarsdóttir. Fyrirsvarsmaður stefnda er Federico Ghizzoni, Piazza Cordusio, 20123 Milan, Ítalíu, framkvæmdarstjóri stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjárekreppa á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar kreppu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjárekreppu þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands

og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutfé bankans. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjárþörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjárflokkun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímapunkti lá því fyrir að Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárgrunns bankans.

Síðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Icesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjárþörf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir af Icesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjaldeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánudaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16.00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirvofandi hrun bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipuð skilanefnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tilteknar eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálafyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálafyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka

Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember 2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fólust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálafyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnvaldsákvæðna eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipuð slitastjórn þann 29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

Fjöldmörg fjármálafyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrætt og hefur ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 7. apríl 2008 gerðu stefnandi og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Stefndi lagði inn kr. 12.000.000. hjá stefnanda þann 7. apríl 2008 og skyldi fjárhæðin bera 15,1 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 9. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 921.100.

Við skoðun slitastjórnar á ráðstöfunum sem gerðar voru í bankanum fyrir frestdag hefur komið í ljós að þann 9. október 2008 var innt af hendi greiðsla til stefnda vegna ofangreindrar kröfu skv. peningamarkaðsinnláni ásamt vöxtum að fjárhæð kr. 12.921.100. Samkvæmt gögnum var fjárhæðin lögð inn á bankareikning stefnda hjá NBI hf. nr. 0100-27-090642.

Þegar umrædd greiðsla var innt af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldþrotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslan fór fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna framangreindrar ráðstöfunar. Í riftunaryfirlýsingunni lýsti slitastjórnin yfir riftun á framangreindri greiðslu og gerði kröfu um að stefnda myndi greiða stefnanda stefnufjárhæð málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Þar sem stefndu hafa ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálafyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjórn skiptastjóra við gjaldþrotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálafyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldþrotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í

samræmi við fyrirmæli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeirri greiðslu sem Landsbanki Íslands hf. innti af hendi til stefnda þann 9. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunaryfirlýsingu og fjárkröfu sem send var til stefnda með bréfi dags. 15. ágúst 2011.

Riftun stefnanda á greiðslu tilgreindrar skuldar samkvæmt samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Stefnandi byggir á því að uppfyllt séu skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir frest dag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðsla peningamarkaðsinnlánsins var innt af hendi er á því byggt að greiðslan hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslan var innt af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til fjármálafyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfu og kröfur annarra fjármálafyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána. Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldin hafi verið greidd fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánið á þessu degi.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans. Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðsla gæti skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilaneftndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað

og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánið. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilaneftndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr. 12.921.100 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafs dags dráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti o.fl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafan um dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskoran um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánum hafi verið í Reykjavík skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikalýsingu var greiðslan innt af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá var endurgreiðslan liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda. Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatílvísanir: Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4. ,3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefnda.

Sönnunargögn: Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
2. Swift staðfesting Landsbanka Íslands hf. dags. 7. apríl 2008.
3. Swift staðfesting stefnda dags. 7. apríl 2008..
4. Yfirlit yfir reikning stefnda hjá NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda..
5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.

6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda. dags. 15. ágúst 2011.

Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi málatilbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Federico Ghizzoni, Piazza Cordusio, 20123 Milan, Ítalíu, fyrir hönd stefnda til þess að mæta á dómþingi héraðsdóms Reykjavíkur sem háð verður fimmtudaginn 1. desember 2011 kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útivistardómur gangi í málinu. Stefnufrestur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.

Kristinn Bjarnason hrl.

(2011019507)

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.

Slitastjórn Landsbanka Íslands hf.,

Austurstræti 16, Reykjavík,

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á hendur Raiffeisen Zentralbank Österreich, Am Stadtpark 9, A-1030 Veinna, Austurríki.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslu Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnláni að fjárhæð kr. 254.111.125 til stefnda þann 9. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 254.111.125 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirsvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmúla 7, Reykjavík, að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirsvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdís Hallmarsdóttir.

Fyrirsvarsmaður stefnda er Walter Rotheinsteiner, Am

Stadtpark 9, A-1030 Veinna, Austurríki, framkvæmdarstjóri stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjárkreppa á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar kreppu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjárkreppu þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutafé bankans. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjárþörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjáröflun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímapunkti lá því fyrir að Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárgrunns bankans.

Síðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Icesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjárþörf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir af Icesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjaldeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánudaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16.00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirofandi hrún bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð

neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipuð skilanefnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tilteknar eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálafyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálafyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember 2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fölust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálafyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnvaldsákvæðana eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipuð slitastjórn þann 29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

Fjöldmörg fjármálafyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrátt og hefur ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 6. október 2008 gerðu stefnandi og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Stefndi lagði inn kr. 254.000.000 hjá stefnanda þann 6. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 15,75 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 7. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 111.125. Rétt er að taka fram að um endurnýjun á fyrri peningamarkaðsinnláni var að ræða. Við skoðun slitastjórnar á ráðstöfunum sem gerðar voru í bankanum fyrir frestdag hefur komið í ljós að þann 9. október 2008 var innt af hendi greiðsla til stefnda vegna ofangreindrar kröfu skv. peningamarkaðsinnláni ásamt vöxtum að fjárhæð kr. 254.111.125. Samkvæmt gögnum var fjárhæðin lögð inn á bankareikning stefnda hjá NBI hf. nr. 0100-27-090098.

Þegar umrædd greiðsla var innt af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldprotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslan fór fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna framangreindrar ráðstöfunar. Í riftunaryfirlýsingunni lýsti slitastjórnin yfir riftun á framangreindri greiðslu og gerði kröfu um að stefnda myndi greiða stefnanda stefnufjárhæð málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldprotaskipti o.fl.

Þar sem stefndu hafa ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálafyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjórn skiptastjóra við gjaldprotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálafyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldprotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldprotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í samræmi við fyrirmæli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeirri greiðslu sem Landsbanki Íslands hf. innti af hendi til stefnda þann 9. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunaryfirlýsingu og fjárkröfu sem send var til stefnda með bréfi dags. 15. ágúst 2011.

Riftun stefnanda á greiðslu tilgreindrar skuldar samkvæmt samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldprotaskipti o.fl. Stefnandi byggir á því að uppfyllt séu skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldprotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir frestdag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðsla peningamarkaðsinnlánsins var innt af hendi er á því byggt að greiðslan hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslan var innt af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til fjármálafyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfu og kröfur annarra fjármálafyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána. Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldprotaskipti o.fl. Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldin hafi verið greidd fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánið á þessu degi.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans. Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldprotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og

þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðsla gæti skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilanefndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánið. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilanefndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr. 254.111.125 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafs dags dráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti ofl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafan um dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskorun um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánum hafi verið í Reykjavík skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikalýsingu var greiðslan innt af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá var endurgreiðslan liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda. Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatilvísanir: Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4., 3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem

birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefnda.

Sönnunargögn:

Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
2. Swift staðfesting Landsbanka Íslands hf. dags. 6. október 2008.
3. Swift staðfesting stefnda dags. 6. október 2008.
4. Yfirlit yfir reikning stefnda hjá NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda.
5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.
6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda. dags. 15. ágúst 2011.

Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi málatilbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Walter Rotheinsteiner, Am Stadtpark 9, A-1030 Veinna, Austurríki fyrir hönd stefnda til þess að mæta á dómþingi héraðsdóms Reykjavíkur sem háð verður fimmtudaginn 1. desember 2011, kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útivistardómur gangi í málinu. Stefnufrestur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.

Kristinn Bjarnason hrl.

(2011019506)

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.

**Slitastjórn Landsbanka Íslands hf.,
Austurstræti 16, Reykjavík,**

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á hendur Caixa D'Estalvis de Catalunya, Tarragona I Manresa, Pza. Antonio Maura 6, 08003 Barcelona, Spáni.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslu Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnláni að fjárhæð kr. 4.001.888.889 til stefnda þann 7. október 2008 og kr. 4.001.805.556 til stefnda þann 27. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 4.003.694.445 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 af kr. 1.888.889 frá 7. október 2008 til 27. október 2008 en af kr. 4.003.694.445 frá þeim degi til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4.

gr. nr. 38/2001 af kr. 1.888.889 frá 7. október 2008 til 27. október 2008 en af kr. 4.003.694.445 frá þeim degi til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmúla 7, Reykjavík, að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdís Hallmarsdóttir. Fyrirvarsmaður stefnda er Abols Todo, Pza. Antonio Maura 6, 08003 Barcelona, Spáni, framkvæmdastjóri stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjárkreppa á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar kreppu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjárkreppu þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutafé bankans. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjárþörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjáröflun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímupunkti lá því fyrir að Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárgrunns bankans.

Siðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Icesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjárþörf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir af Icesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og

Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjaldeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánudaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16.00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirvofandi hrun bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipuð skilanefnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tilteknar eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálafyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálafyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember 2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fólust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálafyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnvaldsákvæðana eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipuð slitastjórn þann 29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

Fjöldmörg fjármálafyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrætt og hefur ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 3. október 2008 gerðu Landsbanki Íslands hf. og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Stefndi lagði kr. 4.000.000.000 inn á reikning bankans þann 3. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 17 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 7. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 1.888.889.

Þann 6. október var peningamarkaðsinnlánið framlengt með samningi á milli Landsbanka Íslands hf. og stefnda. Stefnda lagði kr. 4.000.000.000 inn á reikning Landsbanka Íslands hf. þann 7. október og skyldi fjárhæðin bera 16,25 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 8. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 1.805.556. Síðarnefnda peningamarkaðslánið ásamt vöxtum samtals að fjárhæð kr. 4.001.805.556 var

greitt til stefnda þann 27. október 2008.

Vaxtagreiðsla af fyrrnefnda peningamarkaðsinnláninu var greidd til stefnda þann 7. október 2008.

Stefnufjárhæð málsins að fjárhæð kr. 4.003.694.445 samanstendur af vaxtagreiðslunni sem var greidd þann 7. október 2008 og endurgreiðslu peningamarkaðsinnlánsins sem fram fór þann 27. október 2008.

Þegar umræddar greiðslur voru inntar af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldþrotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslurnar fóru fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Með bréfi dags. 15. september 2011 mótmælti stefnda riftunaryfirlýsingu slitstjórnar stefnanda.

Þar sem stefnda hefur ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálafyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjórn skiptastjóra við gjaldþrotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálafyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldþrotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í samræmi við fyrirmæli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeim greiðslum sem Landsbanki Íslands hf. innti af hendi til stefnda þann 9. og 10. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunarkröfu stefnanda.

Riftun stefnanda á greiðslum tilgreindra skulda samkvæmt samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Stefnandi byggir á því að uppfyllt sé skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir frestdag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðsla peningamarkaðsinnlána voru inntar af hendi er á því byggt að greiðslan hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslan var innt af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til

fjármálafyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfur og kröfur annarra fjármálafyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána. Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldirnar hafi verið greiddar fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánin á umræddum dögum.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans. Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðslur gætu skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilanefndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánin. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilanefndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr. 4.003.694.445 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafsdags dráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti o.fl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafan um dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskorun um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Rétt er að taka fram að Caixa de Catalunya var aðili að umræddum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. en krafa stefnanda er sett fram gegn stefnda þar sem Caixa de Catalunya, Caixa Tarragona og Caixa Manresa runnu saman í nýtt félag, þ.e. stefnda þann 12. júlí 2010.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánunum hafi verið í Reykjavík

skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikalýsingu voru greiðslurnar inntar af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá voru endurgreiðslurnar liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda. Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatilvísanir: Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4. ,3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefnda.

Sönnunargögn: Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
2. Swift staðfestingar Landsbanka Íslands hf. dags. 6. og 7. október 2008.
3. Swift staðfestingar stefnda dags. 6. og 7. október 2008.
4. Yfirlit yfir reikning stefnda hjá NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda.
5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.
6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda. dags. 15. ágúst 2011.
7. Svarbréf stefnda 26. ágúst 2011.

Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi málatilbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Abols Todo, Pza. Antonio Maura 6, 08003 Barcelona, Spáni, fyrir hönd stefnda til þess að mæta á dómþingi héraðsdóms Reykjavíkur sem háð verður fimmtudaginn 1. desember 2011 kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útvistardómur gangi í málinu. Stefnufrestur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.

Kristinn Bjarnason hrl.

(2011019505)

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.

Slitastjórn Landsbanka Íslands hf.,

Austurstræti 16, Reykjavík,

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á hendur Erste Bank der Oesterreichischen Sparkassen AG, Am Graben 21, Wien A 1010, Austurríki.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslu Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnláni að fjárhæð kr. 3.104.800.840 til stefnda þann 9. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 3.104.800.840 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4. gr. nr. 38/2001 frá 9. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirsvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmúla 7, Reykjavík, að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirsvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdís Hallmarsdóttir. Fyrirsvarsmaður stefnda er Andreas Treichl, Am Graben 21, Wien A 1010, Austurríki, framkvæmdarstjóri stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjárkreppa á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar kreppu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjárkreppu þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutafé banksins. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjárþörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjáröflun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á

stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímapunkti lá því fyrir að Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárgrunns bankans.

Síðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Icesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjárförf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir af Icesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjaldeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánudaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16.00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirvofandi hrún bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipuð skilanefnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tilteknar eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálafyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálafyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember 2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fölust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálafyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnsýslisákvæðna eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipuð slitastjórn þann

29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

Fjöldmörg fjármálafyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrætt og hefur ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 6. október 2008 gerðu stefnandi og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Stefndi lagði inn kr. 3.103.400.000 hjá stefnanda þann 6. október 2008 og skyldi fjárhæðin bera 16,25 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 7. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 1.400.840. Rétt er að taka fram að um framlengingu á fyrra peningamarkaðsinnláni var að ræða.

Við skoðun slitastjórnar á ráðstöfunum sem gerðar voru í bankanum fyrir frestdag hefur komið í ljós að þann 9. október 2008 var innt af hendi greiðsla til stefnda vegna ofangreindrar kröfu skv. peningamarkaðsinnláni ásamt vöxtum að fjárhæð kr. 3.104.800.840. Samkvæmt gögnum var fjárhæðin lögð inn á bankareikning stefnda hjá NBI hf. nr. 0100-27-090061.

Þegar umrædd greiðsla var innt af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldþrotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslan fór fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna framangreindrar ráðstöfunar. Í riftunaryfirlýsingunni lýsti slitastjórnin yfir riftun á framangreindri greiðslu og gerði kröfu um að stefnda myndi greiða stefnanda stefnufjárhæð málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Þar sem stefndu hafa ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálafyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjórn skiptastjóra við gjaldþrotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálafyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldþrotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í samræmi við fyrirmæli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeirri greiðslu sem Landsbanki Íslands hf. innt af hendi til stefnda þann 9. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunaryfirlýsingu og fjárkröfu sem send var til stefnda með bréfi dags. 15. ágúst 2011.

Riftun stefnanda á greiðslu tilgreindrar skuldar samkvæmt

samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Stefnandi byggir á því að uppfyllt séu skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir frestdag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðsla peningamarkaðsinnlánsins var innt af hendi er á því byggt að greiðslan hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslan var innt af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til fjármálafyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfu og kröfur annarra fjármálafyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána. Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldin hafi verið greidd fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánið á þessu degi.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans. Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðsla gæti skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilanefndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánið. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilanefndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr.

3.104.800.840 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafs dags dráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti o.fl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafan um dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskorun um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánum hafi verið í Reykjavík skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikalýsingu var greiðslan innt af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá var endurgreiðslan liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda.

Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatilvísanir: Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4., 3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefnda.

Sönnunargögn: Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
2. Swift staðfesting Landsbanka Íslands hf. dags. 6. október 2008.
3. Swift staðfesting stefnda dags. 6. október 2008.
4. Skjámynd úr tölvukerfi NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda.
5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.
6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda., dags. 15. ágúst 2011.

Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi málalíbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða

kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Andreas Treichl, Am Graben 21, Wien A 1010, Austurríki fyrir hönd stefnda til þess að mæta á dómþingi héraðsdóms Reykjavíkur sem háð verður fimmtudaginn 1. desember 2011 kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útivistardómur gangi í málinu. Stefnufrestur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.

Kristinn Bjarnason hrl.

(2011019504)

Útgáfud.: 28. október 2011

Stefna - f.h. slitastjórnar Landsbanka Íslands hf.

Slitastjórn Landsbanka Íslands hf.,

Austurstræti 16, Reykjavík,

gerir kunnugt: Að hún þurfi fyrir hönd Landsbanka Íslands hf. í slitameðferð, kt. 540291-2259, Austurstræti 16, Reykjavík (hér eftir nefndur stefnandi) að höfða mál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á hendur Landesbank Baden-Wuerttemberg, Am Hauptbahnhof 2, D-70173 Stuttgart, Þýskalandi.

Dómkröfur: Stefnandi krefst þess aðallega að staðfest verði með dómi riftun á greiðslu Landsbanka Íslands hf. á peningamarkaðsinnláni að fjárhæð kr. 18.108.421.528 til stefnda þann 9. október 2011 og kr. 18.308.514.583 til stefnda þann 10. október 2008.

Jafnframt krefst stefnandi þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda kr. 18.116.936.111 með vöxtum skv. 8. gr. nr. 38/2001 frá 10. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Til vara er þess krafist að á fjárkröfuna reiknist vextir skv. 4. gr. nr. 38/2001 frá 10. október 2008 til 15. september 2011 en með dráttarvöxtum skv. 6. gr. laga nr. 38/2001 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefnandi krefst þess að stefnda verði dæmt til þess að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins í samræmi við hagsmuni málsins, vinnu málflytjanda og annan kostnað af málinu. Málskostnaðarreikningur verður lagður fram við aðalmeðferð málsins. Stefnandi er ekki virðisaukaskattskyldur.

Málflutningsumboð og fyrirsvar: Slitastjórn Landsbanka Íslands hf. hefur falið Kristni Bjarnasyni hrl., Lágmúla 7, Reykjavík, að flytja mál þetta fyrir hönd stefnanda. Með fyrirsvar fyrir stefnanda fer slitastjórn stefnanda. Í henni sitja Kristinn Bjarnason, formaður, Halldór H. Backman og Herdís Hallmarsdóttir. Fyrirsvarsmaður stefnda er Hans-Jörg Vetter, Am Hauptbahnhof 2, D-70173 Stuttgart, Þýskalandi, framkvæmdarstjóri stefnda.

Málsatvik: Upp úr miðju ári 2007 hófst lausafjárkreppa á fjármálamörkuðum í heiminum. Upphaf þessarar kreppu má rekja til þess að svokölluð undirmálslán til fasteignakaupa í Bandaríkjunum voru talin mun minna virði en áður hafði

verið talið. Á árinu 2008 fór ástandið á erlendum og íslenskum fjármálamörkuðum versnandi og var staða Landsbanka Íslands hf. og margra annarra fjármálafyrirtækja orðin mjög alvarleg sökum hinnar alþjóðlegu lausafjárkreppu þegar leið á árið.

Þann 29. september 2008 var tilkynnt að ríkisstjórn Íslands og helstu hluthafar Glitnis banka hf. (Glitnir) hefðu gert með sér samning um yfirtöku ríkisins á 75% af hlutafé bankans. Með aðgerðinni var reynt að mæta lausafjárþörf Glitnis þar sem allar leiðir fyrir lánsfjáröflun íslensku bankanna voru lokaðar. Aðgerðin hafði í för með sér að virði eignarhluta annarra hluthafa í Glitni banka rýrnaði verulega frá skráðu markaðsvirði. Stærsti eigandi Glitnis, FL Group hf. og fleiri tengdir aðilar, voru stórir lántakendur í Landsbanka Íslands hf. Ljóst var að þessi aðgerð myndi hafa veruleg áhrif á stöðu fjármálafyrirtækja í landinu. Á fundi bankaráðs Landsbanka Íslands hf. þann 29. september 2008 var rætt um að ákvörðun ríkisins hafi haft neikvæð áhrif á eigið fé Landsbanka Íslands hf. Einnig kom fram á fundinum að leita þyrfti allra skynsamlegra leiða til þess að treysta og styrkja eiginfjárstöðu bankans. Á þessum tímapunkti lá því fyrir að Landsbanki Íslands hf. uppfyllti ekki kröfur sem til hans voru gerðar um stöðu eiginfjárgrunns bankans.

Síðdegis þann 3. október 2008 gerði fjármálaeftirlitið í Bretlandi kröfu um að Landsbanki Íslands hf. greiddi GBP 400.000.000 til Englandsbanka að morgni mánudagsins 6. október 2008 til þess að auka við varasjóð vegna Icesave reikninga í Bretlandi. Á sama tíma tilkynnti Seðlabanki Evrópu breytingar á skilmálum í endurhverfum viðskiptum við Landsbanka Íslands hf. Samtals höfðu þessar breytingar í för með sér að lausafjárþörf Landsbanka Íslands hf. jókst um EUR 800.000.000. Á sunnudeginum 5. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Evrópu hafði frestað því að gera kröfu um EUR 400.000.000 innborgun en stóð hins vegar á því að lækka fyrirgreiðsluna um EUR 400.000.000. Þá hafði breska fjármálaeftirlitið lækkað kröfur sínar í GBP 200.000.000. Eini möguleiki Landsbanka Íslands hf. til að fjármagna þessa kröfu um greiðslu á GBP 200.000.000 var að leita til Seðlabanka Íslands um fyrirgreiðslu.

Um helgina 4. til 5. október 2008 jukust beiðnir um úttektir af Icesave reikningum Landsbanka Íslands hf. í Bretlandi og Hollandi verulega. Vegna skorts á erlendum gjaldeyri þann 6. október 2008 var ekki unnt að greiða út allar beiðnir um úttektir sem höfðu safnast um helgina.

Við upphaf viðskipta mánudaginn 6. október 2008 lá fyrir að Seðlabanki Íslands væri ekki reiðubúinn að lána Landsbanka Íslands hf. þá fjármuni sem bankinn þurfti til að mæta kröfum frá breska fjármálaeftirlitinu. Landsbanki Íslands hf. gat því ekki staðið við skuldbindingar sínar við upphaf viðskipta á þessum viðskiptadegi og var því ógjaldfær.

Uppúr hádegi þann 6. október 2008 var boðað að þáverandi forsætisráðherra Íslands, Geir H. Haarde, myndi flytja ávarp til þjóðarinnar kl. 16.00. Í ávarpinu var almenningi formlega tilkynnt um yfirvofandi hrun bankakerfisins og að lagt yrði fyrir Alþingi frumvarp að lögum til að bregðast við hinum bráða og aðsteðjandi vanda. Frumvarpið var lagt fram síðar þann dag og varð að lögum nr. 125/2008 (svokölluð neyðarlög) um kvöldið.

Vegna ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. var honum skipuð skilanefnd þann 7. október 2008 á grundvelli neyðarlaganna. Á grundvelli sömu laga tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um að færa tilteknar eignir og skuldbindingar Landsbanka Íslands hf. inn í nýjan banka og tók sá banki NBI hf. til starfa að morgni dags 9. október 2008. Af

gögnum má ráða að eftir yfirtöku bankans og uppskiptingu á eignum hans og skuldbindingum hafi leikið vafi á því hvort peningamarkaðsinnlán sem fjármálafyrirtæki lögðu inn í bankann skyldu flytjast til nýja bankans sem innlán og vegna þess hafi peningamarkaðsinnlán stefnda og nokkurra annarra fjármálafyrirtækja verið greidd eftirfall Landsbanka Íslands hf. Með bréfi Fjármálaeftirlitsins frá 21. nóvember 2008 voru tekin af öll tvímæli um að skuldbindingar sem fölust í peningamarkaðsinnlánum sem fjármálafyrirtæki lögðu inn hér á landi hefðu ekki færst yfir til hins nýju banka á grundvelli stjórnvaldsákvæðana eftirlitsins.

Landsbanka Íslands hf. var veitt heimild til greiðslustöðvunar þann 5. desember 2008. Slitameðferð bankans hófst við gildistöku laga nr. 44/2009 þann 22. apríl 2009 og stendur enn. Bankanum var skipuð slitastjórn þann 29. apríl 2009. Frestdagur við slitameðferð stefnanda er 15. nóvember 2008 samkvæmt III. bráðabirgðaákvæði laga nr. 44/2009 um breytingu á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

Fjöldmörg fjármálafyrirtæki hafa lýst kröfum í bú bankans vegna peningamarkaðsinnlána. Nánar tiltekið eru þær kröfur að fjárhæð kr. 15.470.793.059. Afstaða slitastjórnar til þessara krafna hefur verið að þær njóti forgangs sem innistæður. Þessi afstaða slitastjórnar er umþrætt og hefur ágreiningi vegna þeirra mála verið vísað til dómstóla til úrskurðar.

Þann 6. október 2008 gerðu Landsbanki Íslands hf. og stefnda með sér samning um peningamarkaðsinnlán (e. Money Market Deposit). Samkvæmt samningnum skyldi stefnda leggja inn á Landsbankann kr. 18.100.000.000 og skyldi fjárhæðin bera 16,75 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 7. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 8.421.528.

Þann 7. október var peningamarkaðsinnlánið framlengt með samningi á milli Landsbanka Íslands hf. og stefnda. Samkvæmt samningnum skyldi stefnda leggja inn á Landsbankann kr. 18.300.000.000 og skyldi fjárhæðin bera 16,75 % ársvexti. Umsaminn gjalddagi peningamarkaðsinnlánsins var 8. október 2008 og voru umsamdir vextir því samtals að fjárhæð kr. 8.514.583. Síðarnefnda peningamarkaðslánið ásamt vöxtum samtals að fjárhæð kr. 18.308.514.583 var greitt til stefnda þann 10. október 2008.

Vaxtagreiðsla af fyrirnefnda peningamarkaðsinnláninu voru greiddar til stefnda þann 9. október 2008.

Stefnuþjárhæð málsins að fjárhæð kr. 18.116.936.111 samanstendur af vaxtagreiðslunni sem var greidd þann 9. október 2008 og endurgreiðslu peningamarkaðsinnlánsins sem fram fór þann 10. október 2008 að frádrögnum kr. 200.000.000 sem nemur hækkun á peningamarkaðsinnláninu samkvæmt samningi þann 7. október 2008 eða eftir að bankinn var yfirtekinn.

Þegar umræddar greiðslur voru inntar af hendi til stefnda var Landsbanki Íslands hf. ógjaldfær. Bankanum var því óheimilt að efna aðrar skuldbindingar en nauðsynlegt var til að forða verulegu tjóni eða skuldbindingar sem myndu greiðast við gjaldþrotaskipti. Á þeim tíma sem greiðslurnar fóru fram átti bankinn hvorki laust reiðufé í íslenskum krónum né erlendum gjaldeyri og hún því fjármögnuð með lántöku.

Þann 15. ágúst 2011 sendi slitastjórn stefnanda riftunaryfirlýsingu vegna málsins. Í riftunaryfirlýsingunni kom fram að riftunin á framangreindum greiðslum væri byggð á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Með bréfi dags. 26. ágúst 2011 mótmælti stefnda riftunaryfirlýsingu stefnanda.

Þar sem stefnda hefur ekki orðið við áskorun um greiðslu er nauðsynlegt að höfða mál þetta.

Málsástæður og lagarök: Við slit fjármálafyrirtækis ráðstafar slitastjórn hagsmunum þess eftir sömu reglum og gilda um bústjórn skiptastjóra við gjaldþrotaskipti samkvæmt 103. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 7. gr. laga nr. 44/2009. Samkvæmt 4. mgr. 103. gr. framangreindra laga getur slitastjórn rift ráðstöfunum fjármálafyrirtækis í slitameðferð eftir sömu reglum og gilda um riftun ráðstafana þrotamanns við gjaldþrotaskipti, sbr. XX. kafla laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., enda sé sýnt að eignir fyrirtækisins muni ekki nægja til að efna skuldbindingar þess. Fyrir liggur að stefnandi getur ekki efnt að fullu skuldbindingar sínar við kröfuhafa sína svo sem fram kom á kröfuhafafundi stefnanda þann 23. nóvember 2009 í samræmi við fyriræli í 5. mgr. 102. gr. laga nr. 161/2002, sbr. 6. gr. laga nr. 44/2009.

Stefnandi lýsir yfir riftun gagnvart stefnda á þeim greiðslum sem Landsbanki Íslands hf. innti af hendi til stefnda þann 9. og 10. október 2008. Þess er krafist að dómurinn staðfesti riftunarkröfu stefnanda.

Riftun stefnanda á greiðslum tilgreindra skulda samkvæmt samningi Landsbanka Íslands hf. og stefnda um peningamarkaðsinnlán er reist á 134. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. Stefnandi byggir á því að uppfyllt séu skilyrði beggja ákvæðanna en tekur fram að nægjanlegt er, til að riftun nái fram að ganga, að skilyrði annars hvors þeirra teljist uppfyllt.

Samkvæmt 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á greiðslu skuldar á síðustu sex mánuðum fyrir frestdag ef greitt er með óvenjulegum greiðslueyri, fyrr en eðlilegt var eða greidd var fjárhæð sem skerti greiðslugetu þrotamanns verulega nema greiðslan hafi vírst venjuleg eftir atvikum. Með hliðsjón af fjárhagsstöðu Landsbanka Íslands hf. þegar greiðsla peningamarkaðsinnlána voru inntar af hendi er á því byggt að greiðslan hafi skert greiðslugetu bankans verulega í skilningi tilgreinds ákvæðis. Fyrir liggur að bankinn var ógjaldfær þegar greiðslan var innt af hendi og var kröfuhöfum því mismunað með greiðslunni. Samtals voru greiddar kr. 43.672.201.488, GBP 280.034 og USD 40.579.742 vegna peningamarkaðsinnlána til fjármálafyrirtækja á tímabilinu 7. október til 19. nóvember 2008. Þá liggur fyrir að stefnandi hafði ekki fjármuni til að greiða hina umdeildu kröfur og kröfur annarra fjármálafyrirtækja vegna peningamarkaðsinnlána. Fjármagna þurfti greiðslurnar m.a. með láni frá Seðlabanka Íslands. Ljóst er að greiðslan til stefnda og sambærilegar greiðslur skertu greiðslugetu stefnanda verulega í skilningi ákvæðis 134. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl.

Auk þess er á því byggt, eins og atvikum var háttað, að skuldirnar hafi verið greiddar fyrr en eðlilegt var enda hafi, vegna fjárhagsstöðu bankans og óvissu um efndir skuldbindinga, ekki verið réttmætt að greiða peningamarkaðsinnlánin á umræddum dögum.

Þá er á því byggt að greiðslan geti ekki verið venjuleg eftir atvikum þegar af þeirri ástæðu að kröfuhöfum bankans var eða mátti vera kunnugt um fall bankans og ógjaldfærni hans. Samkvæmt 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. er unnt að krefjast riftunar á ráðstöfunum sem á ótilhlýðilegan hátt eru kröfuhafa til hagsbóta á kostnað annarra, leiða til þess að eignir þrotamanns verði ekki til

reiðu til fullnustu kröfuhöfum eða leiða til skuldaaukningar kröfuhöfum til tjóns, ef þrotamaðurinn var ógjaldfær eða varð það vegna ráðstöfunarinnar og sá sem hag hafði af henni vissi eða mátti vita um ógjaldfærni þrotamannsins og þær aðstæður sem leiddu til þess að ráðstöfunin væri ótilhlýðileg.

Kröfur stefnanda byggja einnig á því að það hafi verið ótilhlýðilegt í skilningi ákvæðisins að greiða einstökum kröfuhöfum út fjármuni þegar ljóst var að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær og ljóst mátti vera að viðkomandi greiðslur gætu skert jafnræði kröfuhafa. Þá telur stefnandi að líta verði svo á að kröfuhafar bankans og þá sérstaklega fjármálafyrirtæki hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Landsbanka Íslands hf. í síðasta lagi frá skipun skilanefndar bankans.

Stefnandi telur að í ljósi þeirra aðstæðna sem voru á íslenskum fjármálamarkaði þegar greiðslurnar áttu sér stað og þess að Landsbanki Íslands hf. var ógjaldfær hafi ekki verið tilhlýðilegt af stjórnendum Landsbanka Íslands hf. að greiða upp peningamarkaðsinnlánin. Þessi ótilhlýðileiki og ógjaldfærni bankans mátti vera ljós öllum þeim sem áttu viðskipti á íslenskum fjármálamarkaði eftir skipun skilanefndar bankans í byrjun dags. 7. október 2008.

Með vísan til 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. krefst stefnandi þess að stefnda greiði stefnanda kr. 18.116.936.111 með vöxtum. Aðallega er byggt á því að stefnda skuli greiða vexti skv. 1. mgr. 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 (vaxtalög), frá því að greiðslan var innt af hendi til upphafs dags dráttarvaxtareiknings, þar sem endurheimtukrafa vegna riftunar á grundvelli 141. gr. er skaðabótakrafa skv. 3. mgr. 142. gr. laga um gjaldþrotaskipti ofl. Til vara er byggt á því að stefnda beri að greiða vexti á umræddu tímabili skv. 4. gr. vaxtalaga. Krafa um dráttarvexti miðar við að þeir reiknist á kröfuna mánuði eftir að áskorun um greiðslu var sent stefnda sbr. 3. mgr. 5. gr. vaxtalaga.

Varnarþing: Málið er höfðað á hendur stefnda fyrir héraðsdómi Reykjavíkur á þeim grundvelli að efndastaður greiðslu á peningamarkaðsinnlánum hafi verið í Reykjavík skv. lögum, samningi aðila eða tilætlun þeirra. Á því er byggt að efndastaður peningamarkaðsinnlána sé hjá því fjármálafyrirtæki sem hefur vörslur fjármunanna. Eins og fram kemur í atvikalýsingu voru greiðslurnar inntar af hendi inná bankareikning í eigu stefnda hjá fjármálafyrirtæki með höfuðstöðvar í Reykjavík. Er það staðfesting á því að samkomulag hafi verið um að efndastaðurinn hafi verið í Reykjavík eða a.m.k. að það hafi verið tilætlun aðila að efna kröfuna þar.

Þá voru endurgreiðslurnar liður í þjónustu sem veitt var á starfstöð stefnanda og fólst í ávöxtun á fjármunum stefnda. Einnig er byggt á því að heimilt sé að höfða málið á brotavarnarþingi þar sem ráðstöfunin sem leiðir til kröfurnar, þ.e. greiðsla peningamarkaðsinnlánsins til stefnda, átti sér stað í Reykjavík.

Lagatílvísanir:

Stefnandi byggir kröfur sínar á lögum nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl., einkum 134. gr., 141. gr. og 142. gr. laganna.

Vaxtakröfur eru reistar á lögum um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, einkum 4., 3. mgr. 5. gr., 6. gr. og 1. mgr. 8. gr. laganna.

Kröfu um málskostnað byggir stefnandi á ákvæðum XXI. kafla laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Mál þetta er rekið fyrir héraðsdómi Reykjavíkur samkvæmt heimild í 35. gr., 36 og 38. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Stefna þessi er birt í Lögbirtingablaði á grundvelli b-liðar 89. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála þar sem birting stefnunnar hefur ekki tekist á hendur stefnda.

Sönnunargögn: Við þingfestingu málsins mun stefnandi leggja fram eftirtalin gögn:

1. Stefna.
 2. Swift staðfestingar Landsbanka Íslands hf. dags. 6. og 7. október 2008.
 3. Swift staðfestingar stefnda dags. 6. og 7. október 2008.
 4. Yfirlit yfir reikning stefnda hjá NBI hf. sem sýnir greiðslu inná bankareikning stefnda.
 5. Bréf Fjármálaeftirlitsins um meðferð svokallaðra peningamarkaðslána/innlána við uppskiptingu efnahagsreikninga gömlu bankanna, dags. 21. nóvember 2008.
 6. Riftunaryfirlýsing slitastjórnar stefnanda til stefnda. dags. 15. ágúst 2011.
 7. Svarbréf stefnda 26. ágúst 2011.
- Þá áskilur stefnandi sér rétt til framlagningar annarra gagna á síðari stigum gefi málatilbúnaður stefnda tilefni til.

Skýrslutökur: Stefnandi áskilur sér rétt til að taka vitna- og aðilaskýrslur við aðalmeðferð málsins eftir því sem ástæða kann að vera til. Þá áskilur stefnandi sér rétt til frekari gagnaöflunar eftir því sem varnir stefnda gefa tilefni til en málið verður nánar reifað og rökstutt við aðalmeðferð.

Áskorun og fyrirkall: Fyrir því stefnist hér með, Hans-Jörg Vetter, Am Hauptbahnhof 2, D-70173 Stuttgart, Þýskalandi, fyrir hönd stefnda til þess að mæta á dómþingi héraðsdóms Reykjavíkur sem háð verður fimmtudaginn 1. desember 2011 kl. 10.00 í Dómhúsinu við Lækjartorg, Reykjavík, er mál þetta verður þingfest, til þess þar og þá, ef ekki verður sátt í málinu, að sjá skjöl og skilríki í dóm lögð og leggja fram gögn af sinni hálfu. Mæti stefnda ekki á dómþingi þessu má það búast við að útvistardómur gangi í málinu.

Stefnufrestur er einn mánuður.

Reykjavík, 15. september 2011.

Kristinn Bjarnason hrl.

(2011019503)

Lögbirtingablað,

105. tölublað 2011.

Útgefandi og ábyrgðarmaður, sýslumaðurinn í Vík,

Anna Birna Þráinsdóttir.